Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 41

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 313)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

«Εἰς ἔργον!» εἶχεν εἴπῃ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ· καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης στιγμῆς, οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται μετὰ ζήλου.

Δὲν εἴχαμεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν. Τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου ἦτο τὸ σπουδαιότερον πάντων. Ὅσον διὰ τὰς ζωοτροφίας, ἡ γολέττα μας εἶχεν ἱκανὰς διὰ πλήρες σιτηρέσιον καὶ διὰ δεκαπέντε ἀκόμη μῆνας. Ἑπομένως οὔτε πεῖνα μᾶς ἠπείλει, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον δίψα. Τὰ βαρέλια τοῦ οἴνου, τοῦ οὐίσκι, τοῦ ζύθου καὶ τῆς ρακῆς, δὲν ἐπειράχθησαν σχεδὸν διόλου· καὶ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἂν μας ἔλιπεν, ἠδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀγκοπάγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρισκόμεθα. Διότι, ὡς γνωστόν, ὁ πάγος, εἴτε ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἐσχηματίσθη εἴτε ἐκ ποταμίου, οὐδέποτε εἶνε ἁλμυρός· κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεὰν κατάστασιν, τὸ ἅλας ἀποβάλλεται καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ Λὰν Γκὺ καὶ ὁ Τζὲμ Βὲστ ἀπεφάσισαν ἐν πρώτοις, διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ γολέττα, νὰ ἐκφορτώσουν πᾶν ὅ,τι εὑρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς. Ἔπειτα οἱ ἱστοὶ καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαρτύματά της θὰ ἐλύοντο καὶ θὰ μετεφέροντο ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου. Ἔπρεπε νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐλαφροτέρα, νὰ παλλαχθῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑρματος, διὰ τὴν δύσκολον καὶ κινδυνώδη καθέλκυσιν. Τοῦτο θὰ ἐπέφερε βραδύτητα ἡμερῶν τινων· ἀλλὰ τὸ ἐγχείρημα θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὅρους, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ καθέλκυσιν, ἡ φόρτωσις καὶ ἡ ἐξάρτυσις δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας.

Ἐκτὸς τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου λόγου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Εἶπον ὅτι ἡ θέσις τοῦ Ἀλβράνου ἐντὸς τῆς χαράδρας τοῦ ὀγκοπάγου, ἦτο ἐπισφαλεστάτη. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διέτρεχε τὸν κίνδυνον μετατοπισθῇ καὶ νὰ κατρακυλήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἂν δὲ κατεπαντίζετο οὕτω μὲ ὅλας τὰς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγινόμεθα ἡμεῖς;

Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεφορτώθησαν τὰ κιβώτια τῶν παστῶν κρεάτων, τῶν ξηρῶν ὀσπρίων, τῶν ἀλεύρων, τῶν διπύρων, τοῦ τείου, τοῦ καφὲ κτλ. ὡς καὶ τὰ βαρέλια τῶν διαφόρων ποτῶν, καὶ ἐτοποθετήθησαν ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς κοιλώματα, πλησίον τοῦ Ἀλβράνου. Ἐπίσης ἐλήφθη φροντὶς περὶ τῆς λέμβου καὶ τῶν ἐξαρτυμάτων της, ἡ ὁποία ἐξησφαλίσθη ἐντὸς κοιλώματος, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας μακρὰν τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ Ἀλβράνου, ὅπου ἡ φρούρησις θὰ ἦτο διαρκὴς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τὸν φόβον τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὀπαδῶν του. Καὶ μετὰ τὸ φορτίον, τὸ σκάφος ἀπηλλάχθη τῶν ἱστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτυμάτων, λυθέντων καὶ μετακομισθέντων. Αἱ ἀκόλουθοι τρεῖς ἡμέραι, 19, 20 καὶ 21 Ἰανουαρίου, κατηλανώθησαν καθ' ὁλοκληρίαν μὲ τὰς ἐργασίας ταύτας.

Ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἀλβράνου, ἐπήχθησαν ἀρκεταὶ σκηναὶ αὐτοσχέδιοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθησαν αἱ κλίναι τῶν θαλαμίσκων μας καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ πληρώματος. Εἰς τὸ βάθος, κάτωθεν μιᾶς ἐπικλινοῦς πλευρᾶς, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ ἀναρριχηθῇ μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου, ἐτοποθετήθη τὸ μαγειρεῖον τοῦ φίλου μας Ἐνδικόττου.

Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τῆς κοπιώδους ἐργασίας, ὁ Χῆρνε ἐπέδειξε ζῆλον ἄμεμπτον καὶ δραστηριότητα πολύτιμον. Μήπως εἶχε μετανοήσῃ διὰ τὴν προτέραν του διαγωγήν; Μήπως εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἡ κοινὴ σωτηρία ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν ὁμόνοιαν καὶ ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν;.. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ μαντεύσω τί συνέβαινεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνου, ὁ πρῶτος ὑπὸ ἔποψιν ἀντοχῆς καὶ ζήλου καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως, ἦτο πάντοτε ὁ Δὶρκ Πέτερς. Καὶ ὅταν τὸν ἔβλεπα, ἐργαζόμε-

«Ἐξηρθρωμένος, συνετριμμένος, ἀποσυντεθειμένος, ὁ Ἀλβράνος ἐφέρετο ἕως κάτω. . .» (Σελ. 323, στήλ. α')

νον κάποτε πλησίον τοῦ Μαρτίνου Χόλτ, ὁ ὁποῖος δὲν παρέλειπεν· εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, μεθ' ὅλην τὴν ἐπίμονον ἐπιφυλακτικότητα τοῦ μεγάδος, ἐσυλλογιζόμην μετὰ φρίκης πόσον θὰ μετεβάλλοντο τὰ αἰσθήματα τοῦ νῦν εὐγνώμονος ἱστορράφου, ἂν ἔξαφνα τῷ ἀπεκαλύπτετο τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο μυστικὸν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ του,—μυστικόν, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς οὐδεὶς ἄλλος ἐγνώριζεν, ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τοῦ Δίρκ Πέτερς.

Ἐνῷ ἐξετελεῖτο ἡ ἐκφόρτωσις, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἐμελέτων τὸ δύσκολον ζήτημα τῆς καθελκύσεως. Ὁ Ἄλβρανος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ὕψος ἑκατὸν ποδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης· καὶ διὰ νὰ καθελκυσθῇ, ἔπρεπε νὰ ὀλισθήσῃ διὰ κοίτης, ἡ ὁποία θανεσκάπτετο ἐπὶ τῆς δυτικῆς κλιτύος τοῦ ὀγκοπάγου, ἀκολουθοῦσα γραμμὴν πλαγίαν, μήκους τριακοσίων περίπου ὀργυιῶν. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ μία ὁμὰς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυκλήρου κατεγίνετο εἰς τὴν ἐκφόρτωσιν τῆς γολέττας, δευτέρα ὁμάς, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Τζὲμ Βέστ, ἤρχισε νὰ χαράσσῃ τὴν κοίτην διὰ τῆς ἀνωμάλου πλευρᾶς τοῦ πλωτοῦ ὀγκοπάγου.

Πλωτοῦ ;.. Ὄχι· τὸ λέγω ἐκ συνηθείας, διότι, ὡς γνωρίζετε ἤδη, ὁ ὀγκοπαγος μας δὲν ἔπλεε. Τοῦτο θὰ ἐξηκολούθει ἀρά γε ἐπὶ πολύ ; Ἡ βάσις του δὲν θὰ ἐπεριτρώγετο μετ' ὀλίγον καὶ δὲν θἀπεσπᾶτο ἀπὸ τὸν πυθμένα ; Ἄλλος ὀγκόπαγος δὲν θὰ ἐρρίπτετο ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μὲ τὴν σύγκρουσιν δὲν θὰ τον ἐξεκολλοῦσεν ; Ἄγνωστον.

Μὲ τὰς διαφόρους ἐργασίας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν 24 Ἰανουαρίου. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐξηκολούθει νὰ εἶνε μᾶλλον γλυκεῖα, ἡ θερμοκρασία διετηρεῖτο ἀμετάπτωτος (7° καὶ 78 Κελσίου ἄνω τοῦ μηδενός,) καὶ τὸ πλῆθος τῶν πλωτῶν ὀγκοπάγων τριγύρω μας ηὔξανεν ὁλονέν. Ὁ Χάρδης ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐπισκευάζῃ τὸ σκάφος τοῦ Ἀλβρανου, καὶ ἐν τῷ μεσῳ τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης ἐρημίας ἀντήχουν τὰ κτυπήματα τῶν σφυρίων καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν θαλασσίων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα περιίπταντο περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ἐκ πάγου βουνοῦ.

Συχνὰ συνωμίλουν μετὰ τοῦ πλοιάρχου Λὰν Γκὺ περὶ τῆς ἀξιοθρηνήτου καταστάσεώς μας καὶ περὶ τῆς προθεληματικῆς σωτηρίας μας. . . Ἐπίσης καὶ ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἐργασίαν, μ' ἐπλησίαζε καὶ ἤρχιζε τὴν φλυαρίαν. Ὁ ναύκληρος βαρέως ἔφερε τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας, καὶ ἐφοβεῖτο πολὺ διὰ τὸ μέλλον. Τὸν ἀπήλπιζε προπάντων ἡ ἰδέα, ὅτι ἠμποροῦσε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ εἰς τὴν Κεργαιλάνην, καὶ νὰ μὴ ἐπανίδῃ πλέον τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ φίλου του Ἄτκινς, τὴν εὐμάρειαν τοῦ ὁποίου ἀνεπόλει μελαγχολικῶς, συγκρίνων αὐτὸ πρὸς τὸν πάγον, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐφιλοξένει τώρα. . . Ἀλλὰ μίαν φορὰν ἡ ὁμιλία του μοὶ ἐφάνη πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρουσα. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Χῆρνε, καὶ ἰδιαιτέρως περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὸν ναύκληρον, τῷ ἐδείκνυε περισσοτέραν τοῦ δέοντος ἐμπιστοσύνην.

— Μίαν ἡμέραν, μοῦ εἶπε, τοὺς ἄκουσα ποῦ ὡμιλοῦσαν μαζί... Καὶ ἂν ἠξεύρατε τί ἔλεγαν, κύριε Ζώρλιγκ ! . .

— Καὶ ποῦ νὰ το ἠξεύρω !

— Μιλοῦσαν γιὰ τὸν Δίρκ Πέτερς, καὶ ὁ Χῆρνε τοῦ ἔλεγε : «Δὲν πρέπει νὰ σου κακοφαίνεται, μάστρο-Χόλτ, ἂν ὁ Πέτερς δέν σε πλησιάζῃ πολὺ καὶ ἂν δὲν δέχεται τὴν φιλίαν σου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην σου... Καθόλου παράξενο ! Συλλογίσου ὅτι ὑπηρέτησεν εἰς τὸν Κράμπον, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφόν σου Νέδ, ἂν δὲν σφάλλω. . .

— Πῶς ; τὸ εἶπε αὐτό, ναύκληρε ; ἀνέκραξα. Ἀνέφερε τὸν Κράμπον ;

— Ναί ... τὸν Κράμπον.

— Καὶ τὸν Νὲδ Χολτ ;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ Μαρτῖνος Χόλτ ;

— Εἶπε : «Ὁ δυστυχισμένος μου ἀδελφός !.. κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς ἐχάθηκε!.. Ἴσως σὲ καμμιὰ στάσι, μέσα 'στὸ πλοῖο, θὰ πῆγε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν πλοίαρχο, καὶ θὰ τον ἔσφαξαν.»

— Καὶ τί εἶπε τότε ὁ Χῆρνε ; ἠρώτησα.

— Εἶπε : «Δὲν ρωτᾷς τὸν Δίρκ Πέτερς νὰ σε πληροφορήσῃ ; Ἐκεῖνος βέβαια κάτι θὰ ξεύρῃ...» —«Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Μαρτῖνος Χόλτ· τὸ ἐσυλλογίσθηκα καὶ τὸν ἐρώτησα μιὰ φορά· ἀλλὰ μοῦ εἶπε : Δὲν ξέρω ! δὲν ξέρω ! καὶ ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια, καὶ ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου ἀμέσως.»

— Ἄλλο τίποτε δὲν ἤκουσες, ναύκληρε ;

— Ὄχι, κύριε Ζώρλιγκ. Ἀλλ' αὐτὰ ποῦ ἄκουσα μοῦ ἐφάνηκαν πολὺ παράξενα καὶ ἤθελησα νὰ σάς τα 'πῶ.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ;

— Συμπεραίνω ὅτι ὁ Χῆρνε εἶνε ἕνας κατεργάρης πρώτης τάξεως, καὶ ποιὸς ξέρει σὲ τί καταχθόνιο σχέδιο θέλει νὰ τραβήξῃ καὶ τὸν Μαρτῖνον Χόλτ !

Τῷόντι, τί σημασίαν νὰ εἶχεν ἡ νέα συμπεριφορὰ τοῦ Χῆρνε ; Διατί νὰ θέλῃ νὰ συνδεθῇ μὲ τὸν Μαρτῖνον Χόλτ, ἕνα τῶν πιστοτέρων τοῦ πληρώματος ; Διατί νὰ τῳ ὑπενθυμίσῃ τὰς σκηνὰς τοῦ Κράμπου ; Μήπως ἐγνώριζε τὸ τρομερὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀπεκάλυψεν ὁ μιγάς ;

Ἀνησύχησα πολύ, ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν Δίρκ Πέτερς, φοβηθεὶς τὰς συνεπείας. . .

Μετὰ δύο ἡμέρας αἱ ἐργασίαι εἶχον λήξῃ. Ἐπιδιωρθώθη εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ σκάφος καὶ κατεσκευάσθη ἡ κοίτη, ἡ πλατεῖα αὔλαξ, ἡ ὁποία θὰ ὡδήγει τὸν Ἄλβρανον μέχρι τῆς θαλάσσης. Τὴν 28 Ἰανουαρίου, ἀπὸ τῆς τετάρτης μετὰ μεσημβρίαν, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ διέταξε γενικὴν ἀνάπαυσιν, καὶ διένεμεν εἰς ἕκαστον ἄνδρα διπλῆν μερίδα φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ἀνταμείβων τὴν πολύμοχθον ἐργασίαν τῆς ἑβδομάδος.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι πᾶν ἴχνος ἀνυποταξίας ἐφαίνετο ἐκλιπόν, ἀφ' ἧς ὁ Χῆρνε ἔπαυσε νὰ ὑποκινῇ τοὺς συντρόφους του. Τὸ πλήρωμα, ὁλόκληρον δύναμαι νὰ εἴπω, ἀπησχόλει ἡ καθέλκυσις. Ὁ Ἄλβρανος εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσήμαινεν ἀναχώρησιν, ἐπιστροφήν, σωτηρίαν. . . Μόνον διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς καὶ δι' ἐμὲ ἐσήμαινεν ὁριστικὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ. . .

Ἡ θερμοκρασία τῆς νυκτὸς ἐκείνης ὑπῆρξε μία τῶν ὑψηλοτέρων, ἐξ ὅσων εἴχομεν αἰσθανθῇ ἕως τότε. Τὸ θερμόμετρον ἔδειξε τεσσαράκοντα τρεῖς βαθμοὺς (11ο 67 Κ. ἄνω τοῦ μηδενός.) Ὅθεν, μολονότι ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ πλησιάζῃ τὸν ὁρίζοντα, ὁ πάγος ἀνελύετο καὶ πλῆθος ρυακίων ἐσχηματίζοντο, ῥέοντα πανταχόθεν.

Ἀφυπνίσθην ἀπὸ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας, μεταξὺ τῶν πρώτων. Τὴν δεκάτην ὥραν θὰ ἤρχιζεν ἡ ἐργασία τῆς καθελκύσεως, ἡ ὁποία, καθὼς ὑπελόγιζεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, θὰ ἐτελείωνε πρὸ τῆς ἑσπέρας. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλοι θὰ παρείχομεν χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν δύσκολον τοῦτον χειρισμόν. Δι' ἕνα ἕκαστον εἶχεν ὁρισθῇ ἡ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔμενε. Καὶ ἄλλοι μὲν θὰ διηυκόλυνον τὴν καθέλκυσιν διὰ ξυλίνων κυλίνδρων, ἄν που ἐχρειάζετο νὰ διευκολυνθῇ· ἄλλοι δὲ ἀπεναντίας θὰ την ἀνεχαίτιζον, ἂν αἴφνης ἐγίνετο ταχυτέρα τοῦ δέοντος, διὰ σχοινίων πρὸς τοῦτο τοποθετημένων.

Τὸ πρόγευμα ἐτελείωσεν εἰς τὰς ἑνέα, ὑπὸ τὰς σκηνάς. Οἱ ναῦται μας προέπιον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐγχειρήματος, καὶ εἰς τὰς ζωηρὰς ἐπευφημίας των—ἂν καὶ κάπως προώρους,—ἀνταπεκρίθημεν εὐχαρίστως... Ἐπιτέλους ἀφήσαμεν τὰς σκηνάς διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὰς θέσεις μας,—ὅπου μερικοὶ ἐκ τῶν ναυτῶν εὑρίσκοντο ἤδη ἀπὸ τινος, — ὅταν ἀντήχησαν ἐξαίφνης νέαι κραυγαί, ἀπαίσιαι κραυγαὶ τρόμου καὶ φρίκης. . .

Ὁποῖον θέαμα ! Καὶ ὅσον βραχὺ καὶ ἂν ὑπῆρξεν, ὁποῖαν ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν ἀφῆκεν εἰς τὰς ψυχάς μας !

Μέγα τεμάχιον τοῦ ὀγκοπάγου, ἐκ τῶν πελωρίων οὕτως εἰπεῖν βράχων, οἱ

ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν τὴν χαράδραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ὁ Ἄλβρανος, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, ὡς ἐκ τῆς τήξεως τῆς βάσεώς του, καὶ ἐκτοπισθείς, ἐκυλίετο καὶ ἀνεπήδα, φερόμενος κάτω, ἀπὸ βράχου εἰς βράχον. . .

Μετὰ μίαν στιγμήν, ἡ γολέττα, μὴ συγκρατουμένη πλέον, ὠλίσθαινε διὰ τῆς κατωφερείας.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἰς τὴν πρῶραν, ὑπῆρχον δύο ἄνθρωποι : ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ Γρατιάνος. Εἰς μάτην οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἠθέλησαν νὰ πηδήσουν ἔξω· δὲν ἐπρόφθασαν, καὶ ἡ φρικώδης ἐκείνη ὁρμὴ τοὺς παρέσυρε. . .

Ναί, τὸ εἶδα . . . εἶδα τὴν γολέτταν ἀνατρεπομένην, συρομένην πρῶτα διὰ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ, συντρίβουσαν ἕνα τῶν νεοσυλλέκτων, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰποσυρθῇ ἐκεῖθεν, εἶτα ἀναπηδῶσαν φρενητιωδῶς ἀπὸ βράχου εἰς βράχον, καὶ τέλος κρημνιζομένην εἰς τὸ κενόν. . .

Μετὰ ἓν δευτερόλεπτον, ἐξηρθρωμένος, συντετριμμένος, ἀποσυντεθειμένος ὁ Ἄλβρανος ἐφέρετο ἕως κάτω καὶ κατεποντίζετο, ἐνῷ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐβυθίσθη, πελώριος πίδαξ ἀνέβλυσε, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ἐκ πάγου βουνοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Μεταξὺ τῶν παιδίων τῆς κωμοπόλεως, ὁ Παυλάκης φημίζεται μᾶλλον διὰ τὴν ζωηρότητά του, παρὰ διὰ τὴν εὐφυΐαν του. Μερικὰ πράγματα τὰ ἐννοεῖ ἐξαίρετα· ἄλλα πάλιν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔμβουν εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα αὐτὰ εἶνε τὰ μαθήματα, ἡ γραμματικὴ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀριθμητική.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν κωμόπολιν ἕνας καινούργιος διδάσκαλος. Ἦτο νεαρὸς φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε καὶ ἰδιαιτέρας προγυμνάσεις. Ὁ πατέρας τοῦ Παυλάκη, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν ἀφορμὴν νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰς προόδους τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τῶν διδασκάλων ποῦ εἶχε λάβῃ ἕως τώρα, ἐσκέφθη :

— Ἂς δοκιμάσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν καινούργιον !

— Ναί, μπαμπάκα· ἂς τον δοκιμάσουμε, εἶπε καὶ ὁ Παυλάκης. Ἔτσι κ' ἔτσι τί θὰ χάσουμε ; . .

Καὶ τὸν ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ σπίτι.

Εἰς τὸ πρῶτον μάθημα, ὁ Παυλάκης ἀνέγνωσε κατ' ἀρχὰς ἕνα ἀπὸ τοὺς Αἰσωπείους Μύθους· (ἦτο δὲ τὸ μόνον βιβλίον ποῦ ἄνοιγε μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν !) Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Σατύρου, ὁ ὁποῖος ἔπιασε φιλίαν μὲ τὸν Ἄνθρωπον. Διὰ νὰ κρυώσῃ τὸ ζεστὸν φαγητόν του, ὁ Ἄνθρωπος τὸ ἐφύσησε μὲ τὸ στόμα του· ὕστερα, διὰ νὰ ζεστάνῃ τὰ κρύα του χέρια, τὰ ἐφύσησε πάλιν μὲ τὸ στόμα του. Καὶ ἅμα τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ Σάτυρος ἐσηκώθη καὶ ἔφυγε, διότι, εἶπε, δὲν ἤθελε φιλίαν μὲ πλάσμα, ποῦ ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ἔβγαζε καὶ τὸ ζεστὸν καὶ τὸ κρύον. . .

— Ποία εἶνε ἡ ἔννοια αὐτοῦ τοῦ μύθου ; ἠρώτησεν ὁ καινούργιος δάσκαλος.

— Νὰ σκεπτῶ ! ἀκήντησεν ὁ Παυλάκης, ὁ ὁποῖος, διὰ τὸ ἐπίσημον τῆς περιστάσεως, ἠθέλησε νὰ ἑλληνίσῃ ὀλίγον.

— Νὰ σκεφθῶ λέγουν, ὄχι νὰ σκεπτῶ, ἐδιόρθωσεν ἀμέσως ὁ δάσκαλος. Νὰ σκεπτῶ λέγουν οἱ ἀμαθεῖς, ποῦ θέλουν νὰ κάμουν τοὺς γραμματισμένους.

— Πολὺ καλά, νὰ σκεφθῶ ! εἶπεν ὁ Παυλάκης.

— Σκέψου καὶ ἅμα τὸ εὕρῃς μοῦ το λέγεις... Ἐν τῷ μεταξὺ ἂς κάμωμεν ἀριθμητικήν. Ποῦ εἶσαι ;

— Εἰς τὴν πρόσθεσιν.

— Πολὺ καλά. Γράψε : 5,830. . . γράψε ἀποκάτω 260 . . . ἀποκάτω 11, 979 ... Φθάνει... Πρόσθεσέ τα !

Ὁ Παυλάκης ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ τετράδιόν του μὲ τὰ μοῦτρα, καὶ ἤρχισε μὲ μίαν φωνὴν ὑπέρρινον καὶ ψαλμωδικήν :

— Ἄγομεν γραμμὴν καὶ προσθέτομεν. Ἐννέα καὶ μηδὲν ἐννέα, καὶ μηδὲν ἐννέα ... γράφομεν ἐννέα καὶ κρατοῦμεν ἕνα.

— Λάθος ! διέκοψεν ὁ καινούργιος δάσκαλος. Δὲν κρατοῦμε τίποτε !

—Ἄ ! τὸ ξέρω ! εἶπεν ὁ Παυλάκης, κραδαίνων ζωηρῶς τὸ κεφάλι. Γράφομεν ἐννέα καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτε.

— Παρακάτω.

— Ἑπτὰ καὶ ἕξη ; . . δεκατρία καὶ τρία ... δεκάξη !

— Μὴ μετρᾷς μὲ τὰ δάκτυλα ! ἡ γυναῖκες μετροῦν μὲ τὰ δάκτυλα, οἱ ἄνδρες μετροῦν μὲ τὸν νοῦν των.

— Μὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σκέφθωμαι ! λέγει μὲ εἰλικρίνειαν ὁ Παυλάκης.

— Νὰ σκέπτωμαι, καὶ ὄχι νὰ σκέφθωμαι ! ἄλλο λάθος ἔκαμες. . .

— Μὰ πρωτήτερα δέν μου εἴπατε πῶς πρέπει νὰ λέγω νὰ σκεφθῶ ; διεμαρτυρήθη ὁ Παυλάκης.

Ὁ δάσκαλος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ Παυλάκης ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν.

Ἐπιτέλους συνῆλθεν ὁ δάσκαλος καὶ εἶπεν :

— Ἄλλο τὸ ἕνα, παιδί μου, ἄλλο τὸ ἄλλο. Ἂς εἶνε, θά τα 'ποῦμε 'στὴ γραμματική... Ἔλα, προχώρει. Σοῦ εἶπα νὰ μετρᾷς μὲ τὸ νοῦ σου.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Παυλάκης, καὶ ἐξηκολούθησε μὲ κάποιαν δυσπιστίαν : — Ἑπτὰ κ' ἕξη, δεκατρία καὶ τρία δεκάξη· γράφομεν ἕξη καὶ δὲν κρατοῦμεν τίποτα !

— Ὄχι, ὄχι ! Κρατοῦμεν ἕνα.

— Μὰ πρωτήτερα δέν μου εἴπατε πῶς δὲν κρατοῦμεν τίποτα ; ἀνέκραξεν ὁ Παυλάκης μὲ ζωηρότερον ἀκόμη τόνον ἐκπλήξεως καὶ διαμαρτυρίας.

Ὁ δάσκαλος μὲ κόπον ἐκράτησε τὰ γέλια.

— Ὄχι, κρατοῦμεν ἕνα ! ἐπανέλαβε. Πότε κρατοῦμε, πότε δὲν κρατοῦμε.

— Ἂς εἶνε ! Κρατοῦμεν ἕνα... Ἕνα τὸ κρατούμενο καὶ ἐννέα δέκα . . . καὶ δύο δώδεκα . . . καὶ ὀκτὼ . . . . καὶ ὀκτώ. . .

— Καὶ ὀκτώ ;

— Καὶ ὀκτώ ; . .

Ὁ Παυλάκης ἔμεινε διὰ πολλὴν ὥραν ἄφωνος, ἀκίνητος καὶ σκεπτικός. Ὁ δάσκαλος ἔχασε τὴν ὑπομονήν :

— Ἔλα λοιπόν ! μέτρησε μὲ τὰ δάκτυλα !

— Μὰ δέν μου εἴπατε πρωτήτερα πῶς ἡ γυναῖκες μονάχα μετροῦνε μὲ τὰ δάκτυλα ; ! !

— Ἔ, τί νὰ κάμουμε ! Ἀφ' οὗ δὲν μπορεῖς ἀκόμη νὰ μετρᾷς μὲ τὸν νοῦν σου. . .

Τὰ δάκτυλα τοῦ Παυλάκη ἐκινήθησαν ἀμέσως σὰν ποδάρια ἀράχνης.

— Καλά. . . Δώδεκα καὶ ὀκτὼ ... εἴκοσι !.. Γράφομεν μηδὲν καὶ κρατοῦμεν ἕνα.

— Ὄχι !

— Ἄ !.. καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτα !

— Ὄχι !

— Ἄ !.. καὶ κρατοῦμε ἕνα !

— Ὄχι !

— Ἄ ! καὶ δὲν κρατοῦμε τίποτα !

— Ὄχι !

— Μὰ οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο ; Μὰ δέν μου εἴπες πρωτήτερα πότε κρατοῦμε, πότε δὲν κρατοῦμε ; Τί γελᾷς ; Σοῦ λέω κρατοῦμε, δέν σ' ἀρέσει, σοῦ λέω δὲν κρατοῦμε, δέν σ' ἀρέσει. Μὰ τί θέλεις λοιπόν ;.. Κοροϊδεύεις ;

Ἀλλ' ἀπὸ τὰ γέλια ὁ καινούργιος δάσκαλος ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰπαντήσῃ. . . Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἴσα-ἴσα ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ὁ πατέρας τοῦ μαθητοῦ. Ὁ Παυλάκης ἐνεθαρρύνθη ἀπὸ τὴν παρουσίαν του, ἐπέταξε τὰ χαρτιά του, ἔκλεισε τὰ βιβλία του, ἐσηκώθη ὄρθιος καὶ εἶπε :

— Τώρα ἐκατάλαβα τὴν ἔννοιαν τοῦ μύθου, ποῦ μ' ἐρώτησες. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Σάτυρος καὶ σὺ εἶσαι ὁ Ἄνθρωπος. . . ποῦ βγάζεις ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος τὸ ζεστὸ καὶ τὸ κρύο. Λοιπὸν φιλίαν δὲν εἰμποροῦμε νὰ ἔχουμε. — Πατέρα, δέν μας κάνει ὁ καινούργιος δάσκαλος !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

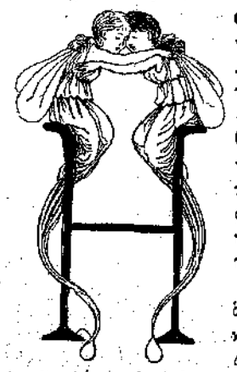

ΘΕΛΕ καὶ καλὰ νὰ φορέσῃ τὴν .. στρατιωτικήν τ η ς στολήν...

— Μὰ πῶς; θανακράξετε, ἀνοίγοντες ἔκπληκτα μάτια· φορεῖ καὶ ἡ γυναῖκες στρατιωτικὴν στολήν ;

Ὄχι βέβκια ὅλες ἡ γυναῖκες . . . ἀλλ' αὐτή, περὶ τῆς ὁποίας θά σας ὁμιλήσω,—κόρη νεαρωτάτη καὶ ὡραία,—εἶχε στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν φορέσῃ. . . Ἦτο ἐπίτιμος Ἀρχηγὸς ἑνὸς Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἴσα-ἴσα διεκρίνετο διὰ τὴν ὡραίαν στολὴν τῶν ἀξιωματικῶν του... Καὶ τὴν στολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ ἐξαιρετικὴν πολυτέλειαν εἶχε προετοιμάσῃ, ἐπέμενε τώρα νὰ τὴν φορέσῃ, καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἔφιππος εἰς τὴν Τελετήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ κάμῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἡ μητέρα της ὅμως διεμαρτύρετο. Αὐτὴ ἐπροτιμοῦσε τὴν τέθριππον ἅμαξαν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία καὶ μεγαλοπρεπεστέρα καὶ καταλληλοτέρα τῆς ἐφαίνετο, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ θαμβώσῃ τὸν κόσμον. Ἡ στρατιωτικὴ στολή, ἔστω καὶ διαρρυθμισμένη διὰ γυναῖκα, ἠμποροῦσε νὰ φανῇ πολὺ ἐπιδεικτική, πολὺ ἐπιτετηδευμένη, πολὺ ἀνοίκειος, πολὺ ἀνόητος... Ἀλλ' ἡ θυγάτηρ πάλιν ἔφερεν ὡς παράδειγμα τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία συχνὰ ἐπαρουσιάζετο ἔφιππος μὲ στρατιωτικὴν στολήν, — μίαν θαυμασίαν λευκὴν στολήν, μὲ κράνος κατάχρυσον. . .

Ἡ συζήτησις μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς ἐκινδύνευε νὰ λάβῃ διαστάσεις ἔριδος, ὅταν ἠγγέλθη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Νὰ ἕνας σεβαστὸς καὶ πολύπειρος ἄνθρωπος, εἶπεν ἡ μητέρα, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ σου δώσῃ λαμπρὰν συμβουλήν. Θὰ τὸν καλέσω ὡς διαιτητήν. Νὰ ἰδῇς πῶς θὰ συμφωνήσῃ μαζί μου.

Ἡ θυγάτηρ ἀγαπᾷ πολὺ τὰς μικρὰς καὶ εὐφυεῖς ἐκδικήσεις. Ἄλλοτε εἶχε μίαν Ἀγγλίδα παιδαγωγόν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐχώνευε διὰ τὴν ὑπερβολικήν της αὐστηρότητα. Μίαν ἡμέραν, εἰς ἐποχὴν φαίνεται πού την εἶχε δυσαρεστήσῃ πολύ, ἐπρόκειτο νὰ σχεδιάσῃ κατὰ διαταγήν της τὸν χάρτην τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ μαθήτρια, διὰ νὰ την ἐκδικηθῇ, τὴν μὲν Ἀγγλίαν ἐσχεδίασε μὲ διαστάσεις μικροσκοπικοῦ κρατιδίου, τὴν δὲ ἰδικήν της πατρίδα—μικροσκοπικὸν κρατίδιον, — μὲ διαστάσεις Ἀγγλίας. . . Φαντάζεσθε ἂν δὲν ἐπειράχθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία τῆς παιδαγωγοῦ καὶ ἂν δὲν ἠσθάνθη κατάκαρδα τὴν ἐκδίκησιν τῆς μαθητρίας της. . .

Τὰ παληὰ δέν τ' ἀφίνει κανεὶς εὔκολα, — καὶ ἕνα τέτοιον ἐσκέφθη νὰ κάμῃ καὶ τώρα. Ὁρίστε μας, πού θά της ἔφερναν τὸν κύριον Δήμαρχον, διὰ νὰ της δώσῃ συμβουλήν ! Τί ἀνακατεύεται αὐτὸς εἰς ξένες δουλειές ;.. Ἐβιάλεξαν τὴν στιγμὴν καὶ τὴν περίστασιν ! . . . Ἔννοια σου καὶ θά σού τον κάμῃ αὐτὴ ... ἄφησε νὰ ἰδῇς !

Ὁ κύριος Δήμαρχος εἰσῆλθεν, ἡ μητέρα ἐξέθεσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἡ συζήτησις ἤρχισε. Ἐννοεῖται ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὁ κύριος Δήμαρχος ἐδικαίωσε τὴν μητέρα.

Σημειώσατε, ὅτι ὁ κύριος Δήμαρχος ἦτο γέρων, πολὺ γέρων, καὶ του ἔδιδε πολὺ μεγάλον κόπον νὰ στέκεται ὄρθιος.

Ἡ μητέρα ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν κόρην νὰ καθήσῃ. Ἔτσι μόνον ἐκάθησε καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος.

Ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην ἀντίρρησιν, ἡ κόρη προσεποιήθη ἀγανάκτησιν, καὶ ἐσηκώθη. Καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος ἐσηκώθη, — αὐτὸ ἐπέβαλεν ἡ ἐθιμοτυπία.

Νέον νεῦμα τῆς μητέρας. Κάθηται ἡ κόρη· κάθηται καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος.

Καὶ ἡ συζήτησις ἐξακολουθεῖ. . . . Ἀλλ' εἰς νέαν ἀντίρρησιν, νέα προσποιητὴ ἀγανάκτησις ἐκ μέρους τῆς κόρης καὶ νέα ἔγερσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἑκὼν ἄκων ὑποβάλλεται καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος. . . Ἡ μητέρα νεύει πάλιν. Ἡ κόρη κάθεται, — καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος.

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολουθεῖ... Τὴν περισσοτέραν ὥραν ὁ κύριος Δήμαρχος εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ναπτύσσῃ ὄρθιος τὰ ἐναντίον τῆς στρατιωτικῆς στολῆς ἐπιχειρήματά του. (Νὰ ὁ ρ θ ὰ ἐπιχειρήματα, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀνανίας.) Οἱ γεροντικοί του πόδες τρέμουν . . . τρέμει καὶ ἡ φωνή του . . . . Ὁ δυστυχισμένος ὑποφέρει . . , Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ; Ὑπείκει εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν... Καὶ ἡ κόρη προσποιεῖται μὲ τόσην τέχνην, σηκόνεται τόσον φυσικά, καὶ εἰς τὸ νεῦμα τῆς μητρός της — ὅταν δῆθεν τὸ ἐννοεῖ, — κάθεται μὲ τόσην προθυμίαν, ὥστε κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι πρόκειται περὶ ἐκδικήσεως. . .

Καὶ ἀφ' οὗ ἐβασάνισεν ἀρκετὰ τὸν διαιτητήν, ὁ ὁποῖος ἐδίκασε κατὰ τοῦ σχεδίου της, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἐκάθησεν ὁριστικῶς... Διότι κατὰ βάθος αὐτὴ ἡ κόρη ἔχει τὴν ἀγαθοτέραν ψυχὴν τοῦ κόσμου... Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἀφ' οὗ μὲ τόσον μικρὸν πρᾶγμα ἐξεθύμανεν, ἤρχισε νὰ κάμπτεται, νὰ ὑποχωρῇ, νὰ πείθεται . . . ἕως οὗ εἰς τὸ τέλος ἐκήρυξεν, ὅτι θὰ ἄφινε δι' ἄλλην φορὰν τὴν στρατιωτικὴν στολήν, καὶ ὅτι εἰς τὴν Τελετὴν θὰ ἐπαρουσιάζετο μὲ τὴν ἐνδυμασίαν ποῦ ἤθελεν ἡ μητέρα της καὶ ὁ κύριος Δήμαρχος.

Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχον δίκαιον καὶ ἀ δύο, διότι μὲ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν ἔκαμε τῳόντι τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν. Ἀντὶ τοῦ κράνους, ἐφόρεσε στέμμα· καὶ ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον, καὶ διὰ φωνῆς ἐντόνου ἀπήγγειλε τὸν λόγον της, καὶ ὠρκίσθη πίστιν εἰς τὸ Σύνταγμα, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μιμηθῇ τὸν πατέρα της, καὶ νὰ φερώσῃ τὴν ζωήν της ὅλην εἰς τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπηκόων της, — τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἦτο ἡ ζωηρὰ μαθήτρια, ἡ πειράζουσα τὴν Ἀγγλίδα παιδαγωγόν, οὔτε ἡ φιλάρεσκος νεᾶνις, ἡ ἐπιμένουσα νὰ φορέσῃ στρατιωτικὴν στολὴν καὶ βασανίζουσα τὸν Δήμαρχον, —ἀλλ' ἦτο ἡ Βασίλισσα, ἡ ἀναλαμβάνουσα διὰ νεανικῆς ἀλλὰ στιβαρᾶς χειρὸς τὸ βαρὺ σκῆπτρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διοικήσῃ τέσσαρα ἑκατομμύρια ὑπηκόων καὶ τριανταεξ ἑκατομμύρια ὑποτελῶν !

Διότι—τὸ ἐννοήσατε ; — ἐπρόκειτο περὶ τῆς Γουλιελμίνας, τῆς νεαρᾶς βασιλίσσης τῆς Ὁλλανδίας, ἡ ὁποία κατ' αὐτὰς ἐνηλικιώθη καὶ ἐώρτασε τὴν Σέψιν της.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Εἰς τὴν Βοημίαν ἡ ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτική. Κάθε παιδί, οἱαδήποτε τάξεως, ἀπὸ τῶν πλουσιωτέρων μέχρι τῶν πτωχοτέρων, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ὑπερβῇ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὀφείλει νὰ φοιτᾷ εἰς τὸ Σχολεῖον. Μόνον ἀφ' οὗ συμπληρώσῃ τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὁ νόμος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφοιτήσῃ ἂν θέλῃ καὶ νὰ ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα.

Τὸ μέτρον ἐφαρμόζεται αὐστηρότατα, καὶ ὄχι ὅπως ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, ἐνῷ κατὰ τὸν νόμον ἡ πρώτη ἐκπαίδευσις εἶνε ὑποχρεωτική, οὐδεὶς καταδιώκει τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀφίνουν τὰ παιδιά των ἐντελῶς ἀγράμματα,—οἱ χωρικοὶ προπάντων,—καὶ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς σχεδὸν ἡλικίας τὰ χρησιμοποιοῦν πρὸς βιοποριστικὴν ἐργασίαν. Εἰς τὴν Βοημίαν ἀπεναντίας καὶ τὰ παιδία, ὅσα δὲν πηγαίνουν τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς των ἐπιβάλλεται βαρύτατον πρό-

στιμον. Ἑπομένως ὅσον πτωχὸς καὶ ἂν εἶνε κανείς, προτιμᾷ νὰ στείλῃ τὸ παιδί του εἰς τὸν διδάσκαλον, ἀφ' οὗ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ το στείλῃ ἀλλοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ νόμος αὐτός, ὁ ἀπαβλέπων εἰς τὸ γενικὸν καλόν, δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος διὰ μερικοὺς ἀμελεῖς μαθητὰς καὶ διὰ μερικοὺς πτωχοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀπείκουν εἰς αὐτὸν μόνον διὰ τῆς βίας. Τὸ ἑπόμενον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀνεγράφη κατ' αὐτὰς εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, δύναται νὰ σας πείσῃ περὶ τούτου :

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον μικρᾶς βοημικῆς πόλεως. Ὁ διδάσκαλος παραδίδει ἐν πλήρει αἰθούσῃ... Τὸ ὡρολόγιον κτυπᾷ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν. Εὐθὺς μὲ τὸ τελευταῖον κτύπημα, εἷς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς σηκόνεται, μαζεύει βιαστικὸς τὰ βιβλία του, πέρνει τὸ καπέλλο του, καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν.

— Ἔ, τὸ μάθημα δὲν ἐτελείωσε !... Γιὰ ποῦ ; ἐρωτᾷ ὁ διδάσκαλος.

Ὁ μαθητὴς στέκεται παρὰ τὴν φλιὰν τῆς θύρας καὶ ἀπαντᾷ μὲ ὅλην τὴν ἀταραξίαν τοῦ κόσμου :

— Κύριε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν συνεπλήρωσα τὰ δεκατέσσερα χρόνια μου. Ἐπέρασαν μάλιστα καὶ τριάντα δευτερόλεπτα, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπάτησα εἰς τὰ δεκαπέντε. Ὥστε, κατὰ τὸν νόμον, κανὲν δικαίωμα δὲν ἔχετε πλέον νὰ με κρατήσετε ἐδῶ !

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν ὁ διδάσκαλος, — κατάπληκτος ἐκ τῆς ψυχρᾶς αὐτῆς λογικῆς, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταί, — ὁ μικρὸς κατεργάρης ἔγινεν ἀφαντος.

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 316)

Ἀλλὰ διατί ἄλλο ἦτο ἀξία αὐτῆς τῆς εὐτυχίας, παρὰ μόνον διὰ τὴν μεγάλην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸν κύριόν της ; Καὶ ἰδού, ἦλθε περίστασις νὰ τοῦ την δείξῃ, ἀπαλλάττουσα αὐτὸν ἀπὸ δύο παιδία, τὰ ὁποῖα τῷ ἦσαν ξένα. . .

Καὶ ὅσον ἐσυλλογίζετο ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ Μηλιά, τόσον ἀφθονώτερα ἔτρεχαν τὰ δάκρυά της. Ἐν τούτοις εἶχε κάμῃ πλέον τὴν ἀπόφασίν της : Θὰ ἔφευγε.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν κατὰ τὸ σύνηθες μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Δούμανη, πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, τῷ εἶπεν :

— Ἤθελα νὰ σας εἰπῶ, κύριε, κάτι τι. . . Θέλω πολὺ νὰ ὑπάγω εἰς τῆς θείας μου, εἰς τὸ Παρίσι.

— Τί ἔπαθες ; τί ἰδέα σοῦ ἦλθεν ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἡ θεία μου εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς ποῦ ἔχω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον . . . καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ την εὕρω.

— Καλὲ τί μου ψάλλεις αὐτοῦ ; . .

— Εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, κύριε ... καὶ . . .

— Τὴν ξεύρεις τοὐλάχιστον ;

— Ὄχι· δέν την εἶδα ποτέ. Ἀλλὰ θὰ χαρῇ πολὺ νὰ μας ἰδῇ. Ἔτσι μοῦ ἔλεγε πάντα ἡ μητέρα. . .

— Ὥστε λοιπὸν γιὰ μιὰ θεία ποῦ δέν την γνωρίζεις, ποῦ δέν την εἶδες ποτέ, μὲ ἀφίνεις ἐμὲ ποῦ σ' ἐπῆρα 'ς τὸ σπίτι μου καὶ σ' ἐπεριποιήθηκα καὶ . . . Ἀ ! σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐπερίμενα τόσην ἀχαριστίαν ἀπὸ σέ !

— Κύριε . . . ἐψέλλισεν ἡ δυστυχὴς Μηλιά.

— Πολὺ καλά ! Ἀφ' οὗ θέλῃς νὰ φύγῃς, φύγε ! Ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ γράψω εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ λοβω πληροφορίας περὶ τῆς θείας σου· νὰ ἰδοῦμεν ἂν ζῇ τοὐλάχιστον !.. Πῶς ὀνομάζεται ;

— Αἰκατερίνη Κρουζιλᾶ.

— Ποῦ μένει ;

— Δὲν ἠξεύρω. . .

— Καὶ μὲ τέτοιες πληροφορίες θὰ πᾷς νὰ γυρέψῃς τὴ θεία σου σὲ μιὰ πόλι, ποῦ ἔχει δυὸ ἑκατομμύρια κατοίκους ; . .

— Μὰ ... κύριε. . .

— Καλά, φθάνει . . . εἰμπορεῖς τώρα νὰ πηγαίνῃς . . δέν σε χρειάζομαι πειά.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἔδειξε τὴν θύραν. Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ, τόσον μεγάλη ἦτο ἡ συγκίνησίς της.

«Ἡ Μηλιὰ ἐσηκώθη, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ...» (Σελ. 325, στήλ. 6 .)

Ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκάθισε συλλογιζομένη πολύ... Ἐτελείωσε λοιπὸν θὰ ἔφευγε καὶ θὰ ἐπερνοῦσεν ὡς ἀχάριστη πρὸς τὸν εὐεργέτην της ! Τὴν ἐξέπληττεν ὅμως ὁ θυμὸς καὶ προπάντων ἡ λύπη τοῦ κ. Δούμανη, ὅταν τοῦ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ φύγῃ.

«Διατί τόση λυπη, ἀφ' οὗ τοῦ δίδωμεν βάρος ; ἐσυλλογίζετο. Θά τον ἐρωτοῦσα νὰ μού το ἐξηγήσῃ, ἂν δὲν εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ σιωπήσω. Καὶ ὁ Γιαννάκης θὰ λυπηθῇ πολὺ καὶ θὰ μ' ἐρωτήσῃ ... καὶ ὁ κ. Γαζῆς θὰ με μαλώσῃ... Ἄχ ! τί δυστυχὴς ποῦ εἶμαι !»

Ὅταν ὁ Γιαννάκης ἀνέβη νὰ κοιμηθῇ, ἡ ἀδελφή του δέν του ὡμίλησε καθόλου. Τοῦ εἶπε μόνον ὅτι εἶνε κουρασμένη, καὶ προσεποιήθη ὅτι κοιμᾶται.

Ἀλλὰ τὸ πρωΐ, τὰ κόκκινα μάτια της καὶ τὰ ὠχρὰ μάγουλά της ἐτρόμαξαν τὸν Γιαννάκην.

— Τί ἔχεις, Μηλιά ; Μὴν εἶσαι ἄρρωστη ; μὴν εἶσαι λυπημένη ; . . Πέ μου γρήγορα.

— Λυποῦμαι γιατί πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴ Λάνδη.

— Μᾶς διώχνουν ; ἀνέκραξεν ὁ μικρός.

— Ὄχι· ἐγὼ θέλω νὰ φύγω ... γιὰ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεία μας εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἐτρελλάθηκες ;

— Τώρα πειὰ αὐτὴ εἶνε ἡ μητέρα μας καὶ πρέπει νὰ την βροῦμε.

— Πήγαινε μόνη σου λοιπόν, γιατί ἐγὼ δέν το κουνῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅλους 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι· καὶ τὸ Ζοζό, καὶ τοὺς σκύλους, καὶ τὸν κ. Γαζῆ, καὶ τὴ μαγείρισσα, καὶ τὴν κυρία Πολυξένη, καὶ τὰ ἄλογα, καὶ τὸν κ. Δούμανη, ποῦ ἐφάνηκε τόσῳ καλὸς γιὰ μᾶς. Ἀ, εἶσαι ἀχάριστη νὰ θέλῃς νὰφήσῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους !

Ἀχάριστη ! Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπίσης τὴν ὠνόμαζεν ἀχάριστην, ὅπως καὶ ὁ κ. Δούμανης ... καὶ διὰ πρώτην φορὰν ὁ ἀδελφός της ἠρνεῖτο νὰ την ἀκολουθήσῃ.

«Ἔλα, Μηλούλα, εἶπεν ὕστερα ὁ Γιαννάκης μὲ γλυκύτητα· ἐγὼ τὸ ξεύρω, ἔτσι τὰ λὲς αὐτὰ γιὰ νὰ με πειρά-

ξης. Ὁ κ. Δούμανης ὑποσχέθηκε νά μας κρατήση ἐδῶ γιὰ πάντα . . . καὶ ὁ κ. Γαζῆς μοῦ ὑποσχέθηκε νά με κάμη ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ... Ἔλα λοιπόν, πές μού το, δὲν ἤθελες νά με πετράξης ; . . Γέλασε λοιπόν, ἀφ' οὗ μ' ἔκαμες νὰ φοβηθῶ ἔτσι !

— Ὄχι, Γιαννάκη μου· ἐγὼ θὰ φύγω. . . Ἂν θέλης ὅμως, ἐσὺ εἰμπορεῖς νὰ μείνης. Ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ καλλίτερο.

Ὁ Γιαννάκης ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Εἶσαι κακή, Μηλιά, νά με πικραίνης ἔτσι ! Ξέρεις καλὰ πῶς δὲν μπορῶ νά σε ἀφήσω. Μὰ γιατί θέλεις νὰ πάρουμε πάλι τοὺς δρόμους καὶ νὰ πάθουμε τὰ ἴδια ;.. Ἀ, κακὴ Μηλιά ! δὲν μ'ἀγαπᾶς λοιπόν, δὲν με λυπᾶσαι ! . . .

Καὶ ὁ Γιαννάκης κατέβη, σπογγίζων τὰ δάκρυά του.

Εἰς τὸ μάθημα, ὁ κ. Γαζῆς παρετήρησε τὴν μελαγχολίαν τῶν παιδιῶν καὶ τα ἠρώτησε τί εἶχαν.

— Νά, αὐτὴ θέλει νὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης, πρὶν προφθάση ἡ ἀδελφή του νά τῳ κάμη νεῦμα νὰ σιωπήση.

— Δέν το πιστεύω· ἡ Μηλιά εἶνε πολὺ φρόνιμο κορίτσι, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κάμη τέτοια ἀνοησία ! . . . Ἀλήθεια, Μηλιά, θὰ φανῆς ποτὲ τόσον ἀχάριστη, νἀφήσης ὅσους σὲ ἀγαποῦν καὶ νὰ φύγης ;

— Καὶ σεῖς ; καὶ σεῖς μὲ λέγετε ἀχάριστη ; . . . εἶπεν ἡ Μηλιὰ μετὰ βίας κρατοῦσα τὰ δάκρυα· νὰ ἠξεύρατε πόσον μὲ λυπεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα !

— Μεῖνε λοιπόν !

— Δὲν ἠμπορῶ, κύριε . . .

— Μήπως σᾶς ἀνεκάλυψε πάλι κανεὶς ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι καὶ σας ἔστειλε γράμματα ; . . .

— Κανεὶς δὲν ἠξεύρει πῶς εἴμεθα ἐδῶ.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι κακὸ κορίτσι. Στενοχωρεῖσαι εἰς τὴν Λάνδην καὶ νομίζεις ὅτι θὰ διασκεδάζης καλλίτερα εἰς τὸ Παρίσι. Δὲν λυπᾶσαι τοὐλάχιστον τὸν ἀδελφόν σου ; Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί ἐτραβήξατε εἰς τὸ πρῶτον ταξεῖδί σας, ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πεθάνη ὁ καϊμένος ὁ Γιαννάκης μέσα εἰς τὸ δάσος ;

— Γιὰ τόνομα τοῦ Θεοῦ, μή μου μιλεῖτε ἔτσι ! μή ! ἀνέκραξεν ἡ Μηλιά, μὲ χειρονομίαν πόνου καὶ ἰκεσίας. Ἔπειτα ἐσηκώθη ὀρθία καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

— Γιαννάκη, δέν μου λὲς τί ἔπαθεν ἡ ἀδελφή σου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Δὲν ἠξεύρω, κύριε, ἀπήντησεν ὁ μικρός. Σήμερα τὸ πρωὶ ἐμαλώσαμε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Φαίνεται ὅμως, ἔτι δὲν θέλει νὰ φύγη μ' εὐχαρίστησί της· ἴσως αὐτὴ εἶνε πειὸ λυπημένη καὶ ἀπὸ ἐμένα . . . Δὲν ἔφαγε τίποτε σήμερα καὶ φοβοῦμαι μὴν ἀρρωστήση.

— Ἄκουσε, Γιαννάκη· ἐδῶ κάτι τρέχει, καὶ μᾶς το κρύβει. Προσπάθησε νὰ το μάθης, καὶ ἔλα νὰ μού το πῆς ἀμέσως. Ὁ κ. Δούμανης ἔμαθεν ὅτι θὰ φύγετε ;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τον ἐρωτήσω.»

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς *Λ. Ζερνεβραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Τὰ χελιδόνια τώρα τὰ καϊμένα
Ἀφίνουν τὴ φωλιά τους τὴ γλυκειὰ
Κι' ὅλα μαζί, ἀνήσυχα, θλιμμένα,
Ἀνοίγουν νὰ φτερὰ νὰ πᾶν 'στὰ ξένα.
Μακρυά, ναύροῦνε ἄλλη κατοικιά.

« Θεέ μου, ποῦ μας πᾶς;—λένε θλιμμένα
« Μακρυὰ ἀπὸ τὴ μικρὴ μας τὴ φωλιά ;
« Ἐδῶ, μέσα 'στὸν κῆπο γεννημένα,
« Ἐζήσαμε γλυκὰ κ' εὐτυχισμένα
« Μ' ἀγάπη καὶ τραγούδια καὶ φιλιά.

« Ἦταν γλυκειὰ ἡ ἀνοιξι ἐδῶ-πέρα
« γεμάτη ἥλιο, ἄνθη, μυρωδιά
« Γεμίζαμε τραγούδια τὸν ἀέρα,
« Κι' ὁλόχαρα πετούσαμε ὅλη μέρα
« Στὰ φουντωτὰ καὶ πράσινα κλαδιά.

« Τώρα τὰ ἄνθη γέρνουν μαδημένα
« Ἀπ' τοῦ βορειᾶ τὸ κρύο τὸ φιλί,
« Τὰ φύλλα πέφτουν χάμω ξεραμένα,
« Κι' ἀσπλαχνο χιόνι ἔχει σκεπασμένα
« Τὴν πράσινη τῆς ἀνοιξις στολή.

« Πρὸς τί ἐδῶ νὰ μένωμε ἀκόμα ;
« Ἔφυγε ὁ ἥλιος, πέταξ' ἡ χαρά·
« Τραγοῦδι πειὰ δὲν ἔρχεται 'στὸ στόμα,
« Κ' ἡ γῆ ἐδῶ 'ναι τώρα τάφου χῶμα,
» Μὰ ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε φτερά ! »

Καὶ φεύγουν τὰ φτωχὰ καὶ φτερουγίζουν
Καὶ φθάνουν 'ς ἄλλη χώρα μακρυνή·
Ἐκεῖ μυρσίνες πράσινες ἀνθίζουν
Καὶ χαρωπὰ τὰ ρυάκια κελαρύζουν,
Καὶ ἀνοιξι γελᾷ παντοτεινή.

Τῆς συμφορᾶς σὰν πέφτουνε τὰ χιόνια,
Μὴν κλαῖς, μικρή μου δύστυχη ψυχή !
Ἡ φυλακή σου ἐδῶ δὲν εἶν' αἰώνια,
Θυμήσου τὰ θλιμμένα χελιδόνια,
Ποῦ 'ς ἄλλον τόπο γίνοντ' εὐτυχῆ.

Μιὰ μέρα, σὰν κι' αὐτά, εὐτυχισμένη
Καὶ σὺ θ' ἀνοίξης γρήγορα φτερά,
Κι' ἀπὸ τὴ γῆ θὰ φύγης. ποῦσουν ξένη,
Πέρ'ἀπ 'τὸν τάφο, ἐκεῖ ποῦ σε προσμένει
Αἰώνια ἀνοιξιάτικη χαρά !

(Κατὰ τὸ Σουηδικὸν
τοῦ Stagnel: Flytfåglarne)

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ, ΔΩΔΕΚΑ

Ἀρχαῖος διδάσκαλος, ὀνομαζόμενος Στρατόνικος, εἶχε στολισμένον τὸ Σχολεῖον του μὲ τὰ ἀγάλματα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πλῆθος τοῦτο τῶν θεῶν, οἱ μαθηταὶ τοῦ Στρατονίκου ἦσαν ὀλίγιστοι, μόλις ἀνερχόμενοι εἰς δύο.

Μίαν ἡμέραν, κάποιος τὸν ἠρώτησε πόσους μαθητὰς ἔχει· ὁ δὲ ἀγαθὸς διδάσκαλος, αἰσχυνόμενος νὰ ὁμολογήση τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ ψευσθῇ, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς :

— Σὺν τοῖς θεοῖς, δώδεκα.

Ἡ φράσις εἶνε διφορουμένη. Σημαίνει : «Μαζὶ μὲ τοὺς θεούς, δώδεκα τὸ ὅλον.» Ἀλλὰ εἰμπορεῖ καὶ νὰ σημαίνη: «Μὲ τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, δώδεκα.»

—

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μπαμπᾶ, εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμε μὲ χῶμα ;

— Ναί, παιδί μου· μὰ γιατί ρωτᾶς ;

— Γιατί ἂν ἔκαμε ἐμᾶς μὲ χῶμα, τοὺς ἀράπηδες θὰ τους ἔκαμε μὲ σκόνη ἀπὸ νάρβουνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἰακώβου

*
* *

Ὁ Θεῖος :—Καὶ ποῦ εἶσθε τώρα 'στὴ Ζωολογία ;

Ἡ Δρόσος τῆς Πρωΐας : — Ἀρχίσαμε τὰ πτηνά.

Ὁ Θεῖος :—Μπᾶ ; Καὶ ποιὸ σ' ἀρέσει καλλίτερα ;

Ἡ Δρόσος τῆς Πρωΐας :— Χήνα ψητὴ μὲ πατάτες.

ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χειρωνιάτισσης Δικκάδας

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΠΟΥΜΑΙ πάρα πολύ, διὰ τὴν ἐπιστολὴν ποὺ μου ἔστειλε σήμερον ὁ συνδρομητής μου *Ἀνθισμένος Μενεξές*. Παραπονεῖται ὅτι δὲν του δημοσιεύω τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὰς Πληροφορίας ποὺ μου στέλλει, μὲ ἀπειλεῖ δέ,—μάλιστα μὲ ἀπειλεῖ, —ὅτι θὰ παύση ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους νὰ εἶνε συνδρομητής μου καὶ θὰ γίνῃ «ἄσπονδος ἐχθρός μου» ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν εὑρεθοῦν κόροι συμφιλιώσεως». — Ἐν πρώτοις ἂς μάθῃ ὁ *Ἀνθισμένος Μενεξὲς* ὅτι δὲν συνθηκολογῶ μὲ κανένα, πρὸ πάντων μὲ τοὺς δυσαρεστουμένους καὶ παραπονουμένους, χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε λόγον οὔτε δικαίωμα. Ἀνέλαβε ἐγὼ καμμίαν ὑπαρχρέωσιν ἀπέναντί του, ὅταν ἀνεγράφετο συνδρομητής, νὰ του δημοσιεύω ὅ,τι μοῦ στέλλει; Καὶ ἀφ' οὗ εἶνε συνδρομητής, δὲν ὑπάγεται εἰς τὸν Κανονισμόν, ὁ ὁποῖος ἰσχύει δι' ὅλους ; Καὶ ὁ Κανονισμὸς αὐτὸς—ὁ ὁποῖος τρόπον τινὰ ἀποτελεῖ ἓν συμβόλαιον μεταξύ μας,—δὲν λέγει αὐτολεξεί : «*Ἡ Διάπλασις οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν ἀναλαμβάνει τὰ δημοσιεύῃ τὰ στελλόμενα πρὸς αὐτήν, οὔτε ποτὲ δίδει λόγον διατί δὲν τὰ ἐδημοσίευσε*» ; (Ἴδε ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'.) Μὲ τί δικαίωμα λοιπὸν παραπονεῖται αὐτὸς ὁ συνδρομητής ; Διατί θέλει νὰ

με ἐξαναγκάση νὰ δημοσιεύσω πράγματα, τὰ ὁποῖα ἴσως δὲν ἐνέκρινα, ἀπειλῶν με ὅτι θὰ παραιτηθῇ ; Καὶ δὲν ἠξεύρει ὅτι προτιμῶ νὰ παραιτηθῇ δεκάκις, παρὰ νὰ κάμω πρᾶγμα, ποῦ δὲν συμφέρει εἰς τὸ φύλλον μας ; Καὶ δὲν ἠξεύρει, ὅτι δὲν θὰ το ἔκαμνα, καὶ δέκα, καὶ ἑκατὸν συνδρομηταὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ παραιτηθῶσι, καὶ χίλιοι, καὶ **ὅλοι** ; Διότι προτιμότερον νὰ μὴ ὑπάρχω διόλου, παρὰ νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη, διὰ νὰ ἔχω συνδρομητὰς καὶ νὰ ἐκδίδω φύλλον, νὰ δημοσιεύω πράγματα. τὰ ὁποῖα δὲν ἐγκρίνω —Βλέπει λοιπὸν πολὺ καλὰ ὁ *Ἀνθισμένος Μενεξὲς*, ὅτι εἰς μόνος ὅρος συμφιλιώσεως ὑπάρχει: τὸ νἀναγνωρίση τὸ ἄδικόν του καὶ νά μου γράψη ὅτι μετανοεῖ διὰ τὴν σημερινήν του ἐπιστολήν. Τότε μόνον θὰ δημοσιεύσω ἂν μου στείλη τίποτε καλόν· ἄλλως θὰ τον ἔχω εἰς τὴν Κατάλογον τῶν Παραπονουμένων, οἱ ὁποῖοι ὡς εἶπα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 34ου φύλλου, ἀποκλείονται. Ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἂς μάθουν ἅπαξ διὰ παντός, ὅτι εἰς ἐκείνους τῶν ὁποίων δημοσιεύω Ἀσκήσεις καὶ Παιδικὰ Πνεύματα, *δὲν κάμνω χάριν*, οὔτε ἐπιθυμῶ *νὰ μου χρεωστεῖν χάριν*. Ἀπεναντίας εἰς *ἐμὲ κάμνουν χάριν* καὶ ἐγὼ τοὺς εὐγνωμονῶ, ὁ ὅτι μοῦ στέλλουν πράγματα ἄξια δημοσιεύσεως, ὥστε νὰ στολίζω δι' αὐτῶν τὸ φύλλον μου. Τοῦτο δὲ ὀνριθῶς σημαίνει ὅτι *δὲν χαρίζομαι εἰς κανένα*, ὅπως ἠθέλησε νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ *Ἀνθισμένος Μενεξές*. Ἄλλως πρῶτα-πρῶτα εἰς αὐτὸν θὰ ἐχαριζόμην, διὰ νὰ μὴ γίνῃ . . . ἄσπονδος ἐχθρός μου ! Ναὶ ἢ ὄχι ;

Ἀ, μπᾶ, *Σπασμένε Φεγγίτη*, κανεὶς δὲν μου εἶπεν ὅτι εἶσαι ψευδολόγος, καὶ ἠσύχασε ! Τοῦ πίνακός σου ἐκείνου, ἄλλως τε, δὲν ἠμφισβήτησα τὴν *ἀλήθειαν*, ἀλλὰ τὴν *ἀκρίβειαν*, —τὸ ὁποῖον διαφέρει πολύ. Μία στατιστικὴ κ : χ : εἰμπορεῖ νὰ εἶνε γενικῶς ἀληθής, καὶ μόνον εἰς ἓν μέρος νὰ ἔχῃ λάθος. Δι' αὐτὸ σοῦ ἔγραψα τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ σημειώσης τὰ φυλλάδια, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων τὴν ἔκαμες, διὰ νὰ τὴν ἐξελέγξω. Ἐννόησες ;

Τὸ ἴδιον λογοπαίγνιον, *Σιδηρὲ Πύργε*, (περὶ καμήλου καὶ φύλλων) μοῦ το ἔστειλαν κατ' αὐτὰς καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου. Συμπεραίνω λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε ἰδικόν σου, ἀλλὰ ὅτι ἀπὸ κάπου τὸ ἀντέγραψες, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι. Ἄρα δὲν δημοσιεύεται. Μόνον πρωτότυπα δημοσιεύω,—ἐκτὸς ἂν γελασθῶ . . .

Κάλοξ Ρόδου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν μὲ τὴν ὁπίαν μοῦ ἔστειλες τὴν ψῆφόν σου μόλις *ἐπέστρεψες* ἀπὸ τὴν Αἰθηψὸν καὶ εἶδες τὰ τῆς Ψηφοφορίας. Εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου, τὴν πολιαιάν μου φίλην, ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν τὴν ἐλησμόνησα.

Μὰ ἐφ' οὗ ἦσουν εἰς τὴν ἐξοχήν, *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, καὶ τὰ φύλλα ἔμεναν εἰς τὸ Δίδρηπυλ, πῶς ἠμποροῦσες νὰ μου στείλης τὴν ψῆφόν σου *ἐνωρίτερα* ; Σὲ θεωρῶ λοιπὸν ὡς νὰ εὐφήσεις μεταξὺ τῶν πρώτων. Φαντάζομαι τί ὡραῖα ἐπέρασες εἰς τὸ Eastbourne !

Εὐχαρίστως, *Λευκόπτερε Ἄγγελε*, θὰνακοινώσω τὸ ἰατρικὸν σου κατὰ τοῦ πονοκεφάλου : «Ὅποιος ἔχει πονοκέφαλον ἂς πάρῃ πέννα καὶ χαρτὶ καὶ ἂς γράψῃ πρὸς τὴν Διάπλασιν. νὰ ἴδῃ πῶς θὰ του περάσῃ ἀμέσως.» Καὶ μία παροιμία λέγει «ὁ καλὸς εἶνε γιατρὸς.» — Περιμένω τὰς Γνώμας τῶν Γονέων καὶ τῶν διδασκάλων, καὶ σε παρακαλῶ τόσον ἐκτενῶς νὰ μου γράψῃς πάντοτε. Τὸ παραπονάκι σου δικαιότατον· ἀλλ' ἀφ' οὗ συγχωρῇς τὸ λάθος ἅλα ἐδιορθώθησαν.

Ἓν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν χαρτωμένην ἐπιστολὴν τῆς *Βίγλας* : «Τὸ ἑσπέρας, πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ ἀδελφός μου διὰ Μασσαλίαν, ἦλθαν νὰ τον ἀποχαιρετήσουν διάφοροι κύριοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ φίλος σου κ. Ἄβλιχος. Ὅταν ἐκαθήσαμεν διὰ νὰ δειπνήσωμεν, ἐγώ, ἡ ἀδελφή τοῦ *Τί με μέλει* καὶ ὁ κ. Ἄβλιχος, ἄλλο δὲν ἐλάμναμεν παρὰ νὰ ὁμιλοῦμεν διὰ σέ. Εἰς τὰ μέσον δὲ τοῦ δείπνου, ἐπηκούσθηκα μὲ τὸ ποτήρι μου καὶ εἶπα : «Προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς Διαπλάσεως καὶ τῶν συνεργατῶν της.» Πόσην χαρὰν ἠσθάνθην ὅταν εἶδα νὰ σηκωθοῦν ὅλοι καὶ νὰ πίουν εἰς ὑγείαν σου ! Τότε ἐκατάλαβα, Διάπλασίς μου, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ὅλος ὁ κόσμος.» —Ἀ. πολὺ ὑπερηφανεύομαι δι' αὐτό, ἀγαπητὴ *Βίγλα* !

Ἂν ἐγνώριζες ὁπίσης ἠθικῆς ὠφελείας ἔγινες πρόξενος διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν—μοῦ γράφει ὁ πρώην *Ψάλλων Ρόαξ*, — θὰ ὑπερηφανεύεσο διὰ τὴν ἐφεύρεσίν σου αὐτήν, ἡ ὁποία κατορθόνει νὰ μεταβάλῃ ἀνθρώπους ἀγνώστους πρὸς ἀλλήλους μέχρι τῆς χθές, εἰς φίλους σήμερον. Διὰ τῶν Μ. Μυστικῶν ἠχίσαμεν Ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Σταῦρον Χορσογλουν*, εἰς Ἀμισόν, ἐκεῖνος δὲ πάλιν μ' ἐσύστησεν εἰς τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην* καὶ τώρα ἔχομεν μίαν ἀλληλογραφίαν τριμέρα ! Ὁλόκληρες ἐφημερίδες εἶνε οἱ ἐπιστολαί μας καὶ ἔχομεν ἀκόμη ἄπειρα θέματα εἰς τὰ μέσον.» —Πῶς χαίρει νὰκούω ὅτι οἱ φίλοι μου συνδέονται καὶ μεταξύ των διὰ φιλίας, χάρις εἰς ἐμέ !

Καὶ ὅμως, *Νοσταλγὲ Ἔλλην*, δὲν εὑρίσκω σκοπιδᾶα λάθη εἰς τὰς ἐπιστολάς σου. Ἡ συμβουλή μου, εἶνε πάντοτε νἀναγινώσκης ἑλληνικὰ βιβλία. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ λησμονήσης ποτὲ τὴν γλῶσσάν σου, ὅσον καὶ ἂν ζῆσης μεταξὺ ξένων. Καὶ νὰ μου γράφῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα.

Νομίζω! *Μπὰμ Μπούμ*, ὅτι ἔχεις ἄδικον. Τὸ *Ἰόνιον Πέλαγος* δὲν ἀντίγραψε τὸν γρῖφον ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν 11ον τόμον. Ἐπῆρε μόνον τὸ ἴδιον δίστιχον (τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε γνωστόν.) καὶ τὸ *ἐγριφοποίησε* πολὺ διαφορετικὰ καὶ πολὺ ὡραιότερα. Κάμε τὴν σύγκρισιν καὶ θὰ ἰδῆς.

Φυσικά, Δημήτριε Δρίβα, ὅταν ἀναγινώσκης κατὰ μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων, ἡ *Σφὶγξ τῶν Πάγων* θὰ σου φαίνεται πολὺ ὀλίγη κάθε φοράν. Ἀλλὰ ὅσοι δὲν ἀναγινώσκουν ἄλλα, παρὰ μόνον ὅσα δημοσιεύω, τὴν εὑρίσκουν ἀρκετήν· οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύω περισσότερον μέρος εἰς κάθε φύλλον, διότι ἡ ἄλλη ὕλη τί θὰ γίνῃ ; Ὡς πρὸς τὰ «μυθιστορήματα τῶν καθημερινῶν ἐκδόσεων» σοῦ συνιστῶ νὰ παύσης νὰ τ' ἀναγινώσκης, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε βλαβερά. Τέρπουν ἴσως πρὸς στιγμὴν τὴν νεανικὴν φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξαπατοῦν. Δὲν διδάσκουν, δὲν εἶνε αὐστηρῶς ἠθικά, δὲν ἔχουν καλλιτεχνικὴν μορφήν, ὕφος, κτλ. Δὲν ἀφίνουν τίποτε εἰς τὴν ψυχήν, καὶ εἶνε κενὸς χαμένες. Ἀπεναντίας τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐκλέγω καὶ δημοσιεύω ἐγώ, εἶνε ὄχι μόνον τερπνότατα, ἀλλὰ καὶ τόσον ἠθικὰ καὶ διδακτικά. ὅτον καὶ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, τί κρίμα νὰ μὴ φθάση ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή σου πρὸς τὴν Μαρίαν Φουτσκὼ ! Τὴν διεύθυνσιν ποῦ εἶδες, τὴν εἶχα ἀντιγράψῃ ἀπὸ τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας· ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτο λανθασμένη καὶ ὅτι θὰ σε ἔβαζα εἰς ἄδικον κόπον. . .

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των,

δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Βασίλισσαν Μαργὼ* (Σ Π.), *Κόδρον* (Δ. Γ. διὰ τὸν ἐξάδελφόν σου στεῖλε ἄλλα ψευδώνυμα. διότι *Ἑλληνόπουλο* ἔχομεν·) *Ροδοστεφανωμένην Αὐγὴν* (Σ Δ.), *Φωστῆρα τῆς Θεσσαλίας* (Π. Ζ.), *Ποταμὸν Εὐφράτην* (Γ. Σ.) καὶ *Θεὰν τῆς Σοφίας* (Α. Α.).

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι :

— Ὁ *Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Ἀρχιζιζανίου* καὶ συγχαίρει τὰς βραβευθείσας εἰς τὴν Καλλιγραφίαν·—ὁ *Λευκόπτερος Ἄγγελος* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Δὸ-λὰ σὸλ-μί*, τοῦ ἰατροῦ μας, εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὁποίου ἐπενέβη ἤδωσας καὶ αὐτὸς συνταγήν·—ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλληνοπούλαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν καὶ τοῦ χρόνου θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Πρίγκηπον· — ὁ *Πὶφ Πὰφ* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Δημήτριος Σ. Δούβρας* καὶ ὅτι ἠλαξε ψευδώνυμον — ὁ *Ἀργύριος Σαπουνάκης* συγχαίρει τὴν *Ἀντιγόνην Ἰατρίδου* διὰ τὴν Καλλιγραφίαν της, ἡ ὁποία τοῦ ὑπερήφανεν·—ὁ *Ζοφερὸς Μεσαίων* ἀσπάζεται τὸν *Βαρδαλαμπούμπαν* καὶ τον ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ νησί·—ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης πληροφορεῖ* τὴν *Ζήσιαν Γ. Σημίτου* ὅτι ἡ ἐξαδέλφη της Ζενὴ Σ Σημίτου εἶνε μικρὰ ἀνεψιά του·—ἡ *Ναυτοπούλα* διαμαρτύρεται ὅτι εἰς κανένα ἀπολύτως δὲν ἐφανέρωσε τὰ ψευδώνυμα τοῦ *Μ. Τυμπανιστοῦ* καὶ τοῦ *Ψάλλοντος Ρύακος*, τὰ ὁποῖα τῇ ἐνεπιστεύθηναν· οὔτε ἔχει ἀλληλογραφίαν μὲ κανένα συνδρομητὴν εὐρισκόμενον ἐν Σμύρνῃ· *ὥστε κάποιος τοὺς ἐγέλασε*·—ἡ *Κάρμεν Σόλβα* ἐρωτᾷ τὴν *Λῆ Χοῦγκ Τσάγγ* διατί δὲν της γράφει ; εἶνε θυμωμένη ἢ τὴν ἐλησμόνησε ;—ὁ *Ἀεροναύτης τῶν Ἰσογείων* ζητεῖ ταχυτὰ τῆς *Ἰωνικῆς Ἀκτῆς* καὶ τῆς *Δίγιναίας Ἀθηνᾶς*·—ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* εὐχαριστεῖ τὸν *Δρίβαν* διὰ τὰ συγχαρητήριά του (ἂν καὶ ἤθελε νὰ τον συγχαρῇ πρῶτος αὐτός,) τὸν πληροφορεῖ δὲ ὅτι διαμένει ἐν Ἀθήναις· — ἡ *Ἶρις* δέχεται τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* καὶ ὄς της γράψῃ, φανερόνυσα καὶ τὸ ὄνομά της.—Πλεῖστοι ἀκόμη συγχαίρουν τὰς βραβευθείσας εἰς τὴν Καλλιγραφίαν.

Η προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. Οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ δελτίον τῆς Ψηφοφορίας συμπεπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : Ὁ *Νοσταλγὸς Ἔλλην* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Δούκισσαν* καὶ *Μικρὸν Ἐθελοντήν* — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ψάλλοντα Ρόακα*, *Ὑποβρύχιον Ἀμύναν* καὶ *Ἄβραν τοῦ Εὐξείνου* —ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Τρεγαγρεύπουλον* καὶ *Κιλίμουσον Παῖδα*·—ἡ *Χειμωνιάτικη Διακάδα* μὲ τὸν *Νικητὴν τῆς Ἀουντερλίτσης*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Σαμιακὴν Σημαίαν* καὶ *Ἀγκάθι* — ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Δάμψιν*, *Μυλόβρον*, *Ἐμπεδοκλῆν*, *Μαργαριταρένιον Σταυρὸν* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον* — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὸ *Τρυγονάκι*, *Λευκὴν Χιόνα*, *Ρωμηοπούλαν*, *Φασαρίαν* καὶ *Πύρρον*·—ἡ *Πασχαλιὰ* μὲ τὴν *Ἱπολαΐδα*, *Ἀπόγειον Ἄβραν* καὶ *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*·—ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὸν *Κολοσσὸν τῆς Ρόδου*, *Δόραν τοῦ Ἀρίονος*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν*·—ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὸν *Δ. Π. Δρίβαν*·—ὁ *Ἀντιγόνος* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην Π. Ἰατρίδου*, *Ἀγγουραλογιώτατον* καὶ *Δόρδον Θόμψων*·—ὁ *Ἀργυροσόλος Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*, *Νύμφην τοῦ Αἰγαίου*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ἰουλίαν Ρουσσέν*·—ὁ *Ἀεροναύτης τῶν Βοσγίων* μὲ τὴν *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν*, *Δούσιον*, *Τριπέφαλον Ὕδραν* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς*· — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν*· ὁ *Ζήτης* μὲ τὴν *Κρυσταλλώδη Πηγήν*, *Ἀρτίο Μαστέλλο*, *Φιλοβάρατον*, *Ἶριδα* καὶ

Ζήσαν Σημίτον —τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Νάνων* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*. *Μακρολέλεκας* καὶ *Β. Γαρτζούνης* — ὁ *Λυρικὸς Ποιητὴς* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ἡ *Κάμινος Σύλβα* μὲ τὸν *Ναύαρχον Σάμψων* — ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Ψάλλοντα Ρύακα*, *Ἑλληνίδα Κιλλιτέχνιδα* καὶ *Χρυσόψαρο* — ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Π. Καββαδίαν* — ὁ *Ἥρως τῆς Σύρου* μὲ τὸν *Νικητὴν τῆς Δουστερλίτσης* — ἡ *Βασίλισσα Μαργὼ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἴριδα* — ὁ *Φίλανθος* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Φιλέρημον Ἴον*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας* καὶ *Ἀνθισμένον Μενεξέν* — ὁ *Δ. Βαλσαμῆς* μὲ τὸν *Δημήτριον Παπαγεωργίου* καὶ *Κατσαρίδαν* — ἡ *Ἀμυδρὰ Δάμψις* μὲ τὴν *Μυλαίδην*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Γλυκὺ Φιλάκι*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, (τότε λοιπὸν ἡ κατάχρησις γίνεται εἰς τὰ Ταχυδρομεῖόν σας·) *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην* (δὲν ἀνετυπώθη ἀκόμη τὸ φυλλάδιον ποῦ ζητεῖς·) *Νικόλαον Δ. Δεκαβάλλαν* (πρέπει νὰ δημοσιεύω εὐφυεῖς Πληροφορίας πρὸς ἀγνώστους μὲ ψευδώνυμον, αἱ ὁποῖαι νὰ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν δράσιν των ἐν τῇ «Διαπλάσει» ὥστε νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ νὰ τας κάμνουν γοῦστο ὅλοι·) *Α. Ι. Σαράτσην* (ἔστειλα·) *Ἄρατον* (νὰ καταρηθοῦν τὰ ψευδώνυμα; ἄλλο πράγμα αὐτό· καὶ γιατί;) *Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον* (μὰ δὲν σου ἀπήντησα διὰ τὸν ὕμνον;) *Ν. Ἰατρὸν* (φύλλα ἔστειλα· βεβαίως ἐκ τῶν Μεταμορφώσεων, εἰμπορεῖς νὰ λύσῃς καὶ μόνον μίαν·) *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* (ἔστειλα 14 τετράδια· τὸ φύλλον στέλλεται τακτικώτατα· τετρὰδιά σου ἐλήφθησαν·) *Ἐτοιμόρροπον Οἰκίαν* (ἔγινες καλά;) *Τελευταίαν Χελιδόνα* (ὄχι· τὰ τετράδιά σου ἦσαν ἄμεμπτα καὶ ἐστάλησαν ὅλα· λοιπόν, ἐχάλασε ὁ καιρὸς νὰ ἡσυχάσῃς;) *Ἀργυρότοξον Ἀπόλλωνα* (ὡραιοτάτη ἡ ὡραγίς σου·) *Ἀργύρην Σαπουνάκην* (σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς ὁ κ. Φαίδων δι' ὅσα γράφεις περὶ τῆς «Παιδικῆς Ἀναμνήσεως»· ἐφυλάξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ τὸ *Λεύκωμα*·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ναί, τὰ ἔμαθα ὅλα· τὸ κλαῖμένο τὸ παιδί! τί καλὰ ποῦ γλύτωσε!) *Ζεφυρὸν Μεσαίωνα* (εἰς ἐσὲ ἀπαντοῦσα· ἄλλ' ἀρ' οὐ δὲν θυμᾶσαι τί μου ἔγραφες, τί νὰ σου κάνω; δὲν μου ἔγραφες κάτι διὰ τὰ παράπονά σου, καὶ ἐροβεῖσα μήπως . . . τὸ θυμήθηκες τώρα;) *Ἀνεμοστρόβιλε* (εἰ γρήγορα ποὺ πέρασαν οἱ τρεῖς αὐτοὶ μῆνες! ἔτσι εἶνε, ὅταν περνᾷ κανεὶς καλά·) *Ἄσπρην Γάταν* (ὅλα τὰ ἔλαβα· σοῦ ἐπέρασε τὸ δακτυλάκι;) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος· τὸ τετράδιον τῆς *Λύρας* τοῦ *Ἀρίονος* εἶχεν ἡμερομηνίαν 16 Μαρτίου, διότι τότε τὸ εἶχε γράψῃ· ἀλλὰ τὸ ἔστειλε ὅταν σοῦ το ἔστειλα·) *Μαρίαν Α. Καλλινίκου* (τοῦτο συνέβη διότι κάθε Φάκελλος περιέχει 20 φύλλα, ὥστε νὰ περισσεύουν μερικὰ πρὸς ἀντικατάστασιν, ἂν τυχὸν σχισθῇ κανὲν ἢ μουτζουρωθῇ κτλ.), *Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα* (τὰ ἔλαβον καὶ μὴν ἀνησυχῇς· ὅλοι δὲν ἀνταλλάσουν Μ. Μυστικά·) *Πασχαλιὰν* (πολὺ λυπημένην ποῦ δὲν θὰ ὑπάγῃ ἐφέτος εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ στερηθῇ τόσας ἀγαπητὰς συμμαθητρίας·) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· καὶ τότε θὰ εὕρῃς ἄλλον ἡμίθεον·) *Ἀγνὴν Φιλίαν* (ἄσχημο ταξεῖδι πραγματικῶς· ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐφθάσατε καλά, δὲν πειράζει περιμένω τὰς φωταγραφίας·) *Τρομάραν* (τὸ 36ον φυλλάδιον ἐστάλη· στεῖλε καὶ τὰς νέας Ἀσκήσεις·) *Ἀθ. Διονάρδον* (ἔστειλα·) *Φιλόμουσον* (τὴν ἔλαβα καὶ τὸν εὐχαρίστησα·) *Ναυτοπούλαν* (ἐνόησα ὅτι δὲν εἶχες νοῆσαι περὶ τίνος πρόκειται καὶ δὲν σε παρεξήγησα ὅπως ἐκείνη ἡ συνδρομήτρια·) *Ξανθὴν Ναυτοπούλαν*, *Ἱππότην τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* (δὲν φαντάζεσαι πόσον μοῦ ἤρεσεν ἡ ζωγραφική σου· ἔ καὶ νὰ γίνῃ πάλιν κανένας Διαγωνισμός. . . Εἶσαι τώρα καλά;) *Ναϊάδα* (τί ὡραία ἡ ἐπιστολή σου! θὰ δημοσιεύσω μερικὰ κομμάτια εἰς τὸ Λεύκωμα· περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν Στόλον·) *Δ. Β. Σουρλῆν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ·) *Στρατάρχην τῶν Γαϊδάρων* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Μέλανα Ἱππότην* (ἔστειλα·) *Κάμινον Σύλβαν* (ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ σοῦ τὰ στείλουν καὶ κάμνε πολλὰς προτάσεις·) *Λυρικὸν Ποιητήν*, *Βασιλέα τῶν Νάνων* (σοῦ ἔστειλα 9 τετράδια Μ. Μυστικῶν καὶ Χάρτην τῶν Λύσεων·) *Ἀήττητον Ἥρωα* (ἔστειλα·) *Μεσολογγιτάκι* (ἡ Πίσσα μου χαρεῖξ τὴν Εὐμορφούλαν σου καὶ τὸ γατάκι της·) *Ζήτην*, *Ὁμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (κανενὸς τὰ ἀρχικὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σου εἴπω· αἱ λύσεις σου ἦσαν ὀρθαί· ἀλλὰ διατί δὲν τας γράφεις εἰς τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων, νὰ διαγωνισθῇς;) *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ ἡ *Ναυτοπούλα* εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ της εἰπῶ ὅτι ἐπιθυμεῖς πολὺ νὰ τὴν γνωρίσῃς·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (τὰ ὄνειρα πολλὲς φορὲς μᾶς γελοῦν·) *Ἴριδα*, *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Σεπτεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προτεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

---

379. Δεξιγριφος.

Ποταμὸν καὶ πρόθεσιν—ἂν μοῦ τὴ συνδέσῃς
Θὰ ποκτήσῃς κάτι τι—τοὺς τρελοὺς νὰ δέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Μεσαίωνος

380. Στοιχειόγριφος.

Ἀπ' ἀρχαῖον συγγραφέα τὸν λαμὸν ἂν ἀφαιρέσῃς
Καὶ τὴν τόνον μεταθέσῃς, [σῃς
Ποταμὸν θὰ ποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρτέμιδος Σαπουνάκη

381. Πνευματόγριφος.

Μὲ ψιλὴν ψηλὸν θὰ εἶμαι καὶ τὰ σύννεφα θὰ ἐγ- [γίζω.
Μὲ δασεῖαν ὅμως πάλιν θὰ δεσμεύω καὶ θὰ ὁρίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

382. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἀητὸς νυχάτος
Καὶ σιδεράτος
Τὴν τρίχα σχίζει
Τὰ δίκηα πέρνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφωσίου

383. Τετράγωνα.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται, εἰς μὲν τὸ Α' τετράγωνον: ἄνω θεά, κάτω νῆσος, δεξιᾷ πτηνόν, ἀριστερᾷ τροφή· εἰς δὲ τὸ Β' τετράγωνον: ἄνω φυτόν, κάτω Αὐτοκράτωρ, δεξιᾷ καρπός, ἀριστερᾷ φιλέλλην ποιητής.

Ἐστάλη τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης

384.—386. Κεκρυμμένα Ψευδώνυμα.

1.—Πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἰδέα τοῦ Μ. Τυμπανιστοῦ, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ.

2.—Καὶ ἐπειδὴ τοῦτο θὰ γίνῃ, ἄρα τόσοι θὰ ψηφίσουν, ὅσοι χρειάζονται.

3.—Ὁπωσδήποτε, ὁ ἀμητὸς τῶν Γνωμῶν εἰς τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα θὰ εἶνε πλούσιος κατ' ἐξοχήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοκάτριδος Ἰάδος

387. Περόνη.

Ἀντικεθισταμένων ἀστερισκων καὶ τῶν στιγμῶν διὰ γραμμάτων ἀναγινώσκονται: καθέτως πτηνόν, ὁριζοντίως ἀντωνυμία, δεξιᾷ (ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω) ζῷον, ἀριστερᾷ νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου

388. Σύνθεσις Λέξεων.

Καταλλήλως συνδυάζων τὰς κάτωθι δεκαεννέα συλλαβάς, σχημάτισον τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρχαίων πόλεων.

α, α, βα, δαι, ε, εκ, κη, λα, μυ, να, ρα, ραι, πο, πυδ, ρος, τα, τει, τι, τυ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολίκα

389.—391. Ἀστεῖα Παρορά̃ματα.

1.—Ὁ Πόρος ἐκινήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλιξάνδρου.
2.—Ἡ Σύρος ἦτο βασιλεὺς τῶν Χέρσων.
3.—Ὁ λύων εἶνε ὢν πιστόν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σκαφιδάκι

392. Δογοπαίγνιον.

Ποῖος ποταμὸς ἐπιδοκιμάζει τὴν ἐρώτησίν σου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυνέζου Λή

393. Μεθοδοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τοῦ Αἰγαίου:

1, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 2, Σύνδεσμος. 3, Νῆσος. 4, Ἀρχαῖος Βασιλεύς 5, Ἰχθύς. 6, Ἀρετή 7, Αἴσθημα κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεονάρτου τῶν Βοσγίων

394. Φωνηεντόλιπον.

ρκτ-πρς-χν-μ-ζτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς

395. Ἐλλιποσύμφωνον.

ηα-ο-ου-εου-αιε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐτοιμορρόπου Οἰκίας

390. Γρῖφος.

ἴσως
ἴσως ἴσως
ἴσως 20 ἴσως
ἴσως ἴσως
ἴσως

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Μεσαίωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 1 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

426. Φάλημον (φα, λήρ, ὄν).—**427.** Γέρων, Ἴερων.—**428.** Φάρος, ἀφρός.

429.
Ξ Σ Ψ Η
Λ Ι Ω Θ
Ρ Σ Ν Ν
Ε Ο Υ Υ Ω Α Λ Ε
Ι Δ Κ Ξ Ρ
Ο Ο Ο Ω
Ν Ν Σ Ν

430. ΚΙΝΑ (ΚΙΝΑρος).—**431.** Ἀριστη διασκέδασις τὸ ἀνταλλάσσειν Μικρὰ Μυστικά.—**432.-436.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς γω, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἀγωνία, ἐγωϊσμός, ἀμέλγω, ἀγωγός, Ἀργώ.—**437.-439.** 1, *Βάδος*, Πάδος, πάθος, *πῖθος*. 2, *Πόλις*, μόλις, μόλος, μῶλος, μῶμος, κῶμος, κώμης, *κώμη*. 3, *Πέτραι*, πέτρας, πέρας, γέρας, γῆρας, Ἥρας, Ἥρα, ὥρα, *δῶρα*.—**440** Διὰ τὴν Γένησιν τοῦ Χριστοῦ.—**441.** ΛΕΩΝ (1, Ἑλλάς. 2, Ἑλβέτία 3, Ἰαπωνία. 4, ΔαΝία).—**442.** Ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος.—**443.** Ἡ πολυτέλεια συνεπιφέρει ραθυμίαν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898